

De Opgestane Levensvorst verschijnt aan Zijn Kerk

Lezen: Johannes 20:19-31

Tekst: Johannes 20: 19-20

Zingen:

Ps. 122: 3

Ps. 119: 83

Ps. 3: 2, 4

Ps. 68: 2

Ps. 32: 4, 6

Geliefde gemeente, wij gaan deze middag in gedachten naar de stad Jeruzalem, naar een plaats waar de discipelen met de vrouwen zijn samengekomen. Waarschijnlijk, zo denken vele verklaarders, is dat de opperzaal geweest in Jeruzalem. Als je dat groepje mensen vanmiddag ziet zitten, dan zijn het allemaal mensen die de Heere Jezus lief hebben gekregen. Juist vanwege de liefde tot de Heere Jezus waren ze ook zo hartelijk aan elkaar verbonden. Nadat ze afgelopen vrijdag in de hof van Gethsémané waren geweest, waar alle discipelen in alle richtingen waren gevlucht, hebben ze elkaar blijkbaar toch weer gevonden op de eerste dag der week. Ze zitten daar samen met een aantal vrouwen.

Als we even goed naar dat groepje mensen kijken, zie ik er een paar tussen zitten die nog steeds hartelijk bedroefd zijn. Hun Meester is gestorven, Hun Meester is begraven. Bij het verdriet dat ze in hun hart ervaren, is verwarring gekomen. Nu zijn er vrouwen bij het graf geweest die zeggen dat de Heere Jezus is opgestaan. Als we nog iets bespeuren bij dat groepje mensen, dan zien we een zekere vrees. We hebben het samen gelezen: ze hebben de deur dichtgedaan, op slot gedaan, uit vrees voor de Joden. Ja, de Joodse raad wist wel wie de volgelingen van de Heere Jezus waren. Nu waren deze volgelingen bang dat de Joodse raad opnieuw met een bende zou komen om met hen precies hetzelfde te doen als wat ze met hun Meester hadden gedaan. Daarom hebben ze tegen elkaar gezegd: laten wij de deur maar helemaal dichtdoen, op slot doen. Daar zaten ze achter gesloten deuren. Want ja, Kajafas had aan de Heere Jezus gevraagd wie Zijn discipelen waren en wat Zijn leer was. Dus hij was wel op de hoogte. Vandaar die vrees.

Ik wil nog een keer naar dat groepje mensen kijken dat daar bij elkaar zit. Ja, daar zit ook Johannes tussen, die vanmorgen in het graf is geweest en begon te geloven. Weet je wie er ook zit? Simon Petrus. Tussen de opstandingsmorgen vroeg en het moment in deze avond is iets heel wonderlijks gebeurd: daar is de Heere Jezus persoonlijk aan Simon Petrus verschenen. Weet je wie er ook in die late avond zich bij dat clubje mensen hebben gevoegd? De twee Emmaüsgangers, die teruggekeerd zijn uit Emmaüs en die ook konden vertellen hoe ze de Heere Jezus ontmoet hebben.

Oh, dat groepje mensen daar in die opperzaal van Jeruzalem is heel onderscheiden. Maar hoe onderscheiden het ook is, er is toch in hun aller hart, op allerlei verschillende manieren, iets wat hen aan elkaar verbindt. Dat is om voor het eerst en opnieuw de opgestane Koning te mogen ontmoeten. Zou ik te veel zeggen als dat groepje mensen daar in de opperzaal zou kunnen zingen: *Ik blijf den HEER' verwachten, Mijn ziel wacht ongestoord; Ik hoop in al mijn klachten Op Zijn onfeilbaar woord. Mijn ziel, vol angst en zorgen, Wacht sterker op den HEERE dan wachters op de morgen, de morgen, ach, wanneer?*

En zulk gemis, zulk verlangen wordt vervuld. Dat had de Heere Jezus toch beloofd, kort voor Zijn lijden en sterven, zelfs in die laatste nacht, de nacht waarin Hij verraden werd. Hij heeft het gezegd: *Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Gij zult schreien en klagelijk wenen, en de wereld zal zich verblijden, en gij zult bedroefd zijn; maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.* En zie, daar komt Hij. Als de deuren gesloten zijn, plotseling, onverwacht, ongedacht. We lezen het in vers 19 en 20:

Als er dan avond was op diezelfde eerste dag der week, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren om de vrees der Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij u lieden. En dit gezegd hebbende, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan werden verblijd, als zij den Heere zagen.

We gaan vanmiddag luisteren naar het thema: **De Opgestane Levensvorst verschijnt aan Zijn Kerk.** Drie gedachten:

1. In de eerste plaats als Middelaar, want er staat in onze tekst: *Vrede zij u lieden.*
2. In de tweede plaats als Overwinnaar, want Hij toonde hun Zijn handen en Zijn zijde.
3. En tenslotte als Trooster, want de discipelen werden verblijd als zij den Heere zagen.

Dus: De Opgestane Levensvorst verschijnt aan Zijn Volk. Ten eerste als Middelaar, ten tweede als Overwinnaar en ten derde als Trooster.

1. Als Middelaar

Ja, gemeente, de Heere Jezus Christus is Middelaar. Zo wordt Hij ons getekend in het Woord van God. En wat betekent dat? We weten het wel: Hij is waarachtig Mens en waarachtig God in één Persoon. Hij kan gemeenschap hebben met God, Zijn Vader. Hij kan gemeenschap hebben met een mensenkind. Paulus noemt Hem de Middelaar Gods en der mensen. Het is een Persoon Die tussen God en een mensenkind instaat. Hij is de grote Tussentreder tussen God en de zondaar die zalig wordt. En zo kwam Hij op die eerste dag der week, als het avond geworden was, tot Zijn discipelen. In gedachten zie ik het gebeuren: daar zitten ze in een kring, en daar komt de Heere Jezus in het midden. Als Hij daar staat in het midden, dan staat Hij daar als de Middelaar. En als de Middelaar spreekt Hij zulke diepe, rijke woorden: *Vrede, Vrede zij u lieden.*

O, op zich waren deze woorden in de tijd van de Bijbel een gewone groet. Als Joden elkaar tegenkwamen in de poort, op straat of waar dan ook, dan begroetten zij elkaar altijd met deze woorden: *Vrede zij u lieden.* Maar gemeente, sta daarbij stil. Wij horen deze middag deze woorden *Vrede zij u lieden* uit de mond van de Middelaar, uit de mond van de Heere Jezus. En omdat Hij het zegt als de Middelaar, worden deze woorden zo rijk en zo diep. De wijze waarop het hier in het Grieks geschreven staat, laat het ons toe om die woorden op twee manieren te mogen vertalen. Allereerst: vrede voor u. En in de tweede plaats: vrede in u.

Ja, wat wil dat woordje 'vrede' zeggen? Het geeft aan dat er een harmonie gekomen is tussen twee partijen. Wat er eerst niet was, een harmonie tussen God en een zondaar. Als die harmonie er niet is, gemeente, dan kan er geen sprake zijn van vrede, maar dan is er sprake van oorlog, van vijandschap. En is dat nou niet de doodstaat van een mensenkind? Heb je het geleerd, heb je het ontdekt in je leven? Oh, weet u wel wat een mens doet met zonde? Met zonde openbaart een mens zijn oorlog met God. Heb je het wel eens een ogenblik ingedacht dat elke zonde die we doen, of dat nu met je gedachten is, of dat nu een woord is, een daad of een begeerte, dat elke zonde als het ware een vijandige pijl is die afgeschoten wordt op God? En dat daarom Gods hart in toorn ontstoken is?

De mens is goed en naar Gods evenbeeld geschapen, zo weten we vanuit het Woord van God. Maar door de zonde zijn wij vijanden geworden van God. Wij wandelen van nature niet meer met God als met een Vriend. Ja, zo was het in het Paradijs wel, maar die rust en vrede is zo gruwelijk verstoord. Een mens staat van nature in oorlog met God. Wat durven we toch aan, gemeente? Wat hebben we aangedurfd? Oorlog met God! En dat uit zich in het haten van God, een neiging om God te haten en onze naasten. Weet je, als je nou bekeerd wordt en je wordt een leerling van den Heere, dan ga je daar iets van ontdekken in je leven. Bij de een zal dat dieper gaan dan bij de ander, maar je gaat wel verstaan: nou sta ik van nature als een vijand tegenover God. Het komt openbaar in mijn verzondigd leven. Juist dat geeft smart, juist dat geeft zo'n droefheid.

Nee, dan komt de Heere bij de eerste overtuiging en de ontdekking niet direct van vrede te spreken. Daar gaat de Heere plaats voor maken. En weet u hoe de Heere dat doet? Hij gaat eerst plaats maken in het leven van een mensenkind voor Christus. Want er kan geen vrede met God zijn buiten Christus. Daarom wordt het zo'n wonder als een mensenkind Christus gaat ontdekken in het Heilige Evangelie. Daarom wordt het zo'n wonder als een mensenkind een volgeling mag worden en een plaatsje mag krijgen aan Zijn voeten om door Hem onderwezen te worden wie Hij is en wat Hij doet. Want Christus is gekomen om een zondaar met God te verzoenen.

Daarom gaan degenen die zalig worden twee dingen leren. Dan moet je je leven eens naast leggen of je dat herkent in je leven, of je daar iets van kent. Er is een weg tot Christus en er is een weg met Christus tot God. Dat moeten we goed onderscheiden. Want als we niet weten wat het is om te vluchten tot Christus als de Zaligmaker, kunnen we ook nooit verstaan wat het is om vrede met God te verkrijgen. Kijk, nu gaat de Heere deze twee dingen leren aan een mensenkind. Hij gaat laten zien dat Hij de enige Weg is om met God verzoend te worden. Daarom gaat Hij zondaren tot Hem trekken, om vervolgens zondaren, op grond van Zijn offer, tot God te brengen en met God te verzoenen. Daarom gaat Christus onderwijzen hoe dat kan. Hij heeft vrede voor een zondaar verworven en gaat de vrede in een zondaar werken. En dat beide ligt nu opgesloten in die diepe groet waarmee de Heere Jezus in het midden van Zijn discipelen verscheen na Zijn opstanding: *Vrede zij u lieden*.

Ja, dat heeft Hij allereerst tegen Zijn discipelen en al die anderen die er samen waren gezegd: nou heb Ik vrede aangebracht door Mijn lijden en sterven voor u. Dat is de vrede die Ik aangebracht heb door het bloed dat Ik stortte aan het kruis op Golgotha. Mijn Vader eiste een volkomen betaling voor de schuld, en Ik heb volkomen betaald. Ik ben de Middelaar en de Verlosser Die alles gedaan heeft wat de Vader van Mij vroeg. Heb Ik het niet uitgeroepen aan het kruis van Golgotha: *Het is volbracht*? Misschien kunt u het nog herinneren hoe ik daar eerder over gesproken heb, hoe er in de grondtekst het Griekse woord 'tetelestai' staat. Als je dat Griekse woord nou gaat terugvertalen naar het Hebreeuwse, de Aramese taal die de Heere Jezus sprak toen Hij hier als Mens op aarde was, dan heeft dat woord 'tetelestai' geklonken als 'nishlaam'. En daarin horen wij het woordje 'shalom'. Dat heeft Christus verworven: *Het is volbracht*. Vrede aangebracht tussen God en een zondaar, door Mij. Vrede hersteld door Mij. Vrede met een vertoornd God, Die op grond van Mijn offer niet meer vertoornd is.

O, hoe dierbaar openbaart Jezus Zich hier in die kring, waar Hij in het midden staat, als die grote Middelaar en Verlosser Die het waargemaakt heeft: *De schuld Uws volks is uit Uw boek gedaan, Ook ziet Hij geen van hunne zonden aan*. Dat heeft Hij voor Zijn Kerk gedaan, voor een schare die niemand kan tellen. Maar datgene wat Hij voor die zondaren allemaal gedaan heeft, gaat Hij nu ook in het hart van die zondaren, door Zijn Woord en Geest, toepassen. Niet alleen vrede voor u, maar ook vrede in u. En ook dat heeft Hij al gezegd, gemeente: *Mijn vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u*.

En aan wie geeft de Heere dat nu? Aan allen die met David leren bidden en leren zingen: *Rust noch vrede wordt gevonden Om mijn zonden, in mijn beenderen, dag en nacht; Want mijn hoofd is als bedolven in de golven van mijn ongerechtigheid.* Hoe zullen ze dan toch die vrede ooit kunnen ervaren, gemeente? Nou, ik hoop niet dat er mensen zijn die vanmiddag zeggen: wat klinkt dat allemaal groot en zo hoog. Maar ik wil zo graag dicht bij de Schrift blijven, gemeente. Hoe kan een mensenkind nou deze vrede met God ervaren? Dan moet zo'n mensenkind gebracht worden bij de Bron van de vrede, en dat is Christus. Hij wordt ons in de Bijbel getekend als de Vredevorst. En Paulus zegt van de Heere Jezus: *Hij is onze vrede.*

Dus wil een mensenkind vrede met God krijgen, dan moet er een band komen met de Heere Jezus. En dat noemen wij de geloofsvereniging met de Heere Jezus Christus. Maar als je met Christus wordt verenigd, gemeente, als Hij werkelijk alles voor je wordt, dan heb je zelf alles verloren wat geen grond is om met God verzoend te worden. En dat valt niet mee, om alles kwijt te raken waarmee je voor God niet kan bestaan, om alles kwijt te raken wat je met God niet kan verzoenen. Als de Heere dat allemaal van je gaat afbreken, dan kan er een moment aanbreken dat je zegt: nu is het buiten hoop. Dan verlies je de hoop, dan verlies je je leven. En dan kun je niets anders doen dan wat John Bunyan geïllustreerd heeft in de Heilige Oorlog: om met de koorden van de veroordeling om je hals te buigen voor God, om zo te leren sterven aan jezelf.

En toch, je komt niet om. Want waar je zelf alles moet verliezen, blijft er Eén over. Dat is de Middelaar Jezus Christus, Die zal tussentreden tussen God en de zondaar als de Vredevorst. En Hij zal het zeggen: *Vrede in u.* Hij zal het niet alleen zeggen, maar Hij gaat het ook waarmaken. Dan denk ik aan een oud gedicht waarin dat zo prachtig wordt verwoord:

Als onder 't heilig recht
de ziele niet meer vecht,
maar billijkt 't zondeloon,
wat haar ook overkoom',
rechtvaardigend haar God,
wat eeuwig zij haar lot.

Als in haar laatste vreugd
(het eren van Gods deugd)
de deugd van 't recht het wint,
al eist zij: dood het kind!
O, stonde van 't gericht;
O, dood'lijkst tijdsgewricht.

Toch wordt verloren gaan
door God niet toegestaan.
Hier wordt de Zoon gekust,
eer z' op de weg vergaat.
Hier wordt zij welbewust
verzekerd van haar staat.

Hier drinkt zij 't bloed des Lams,
't welk haar in 't leven laat.
Hier wordt de toorn geblust,

en is het: vreë met God
door 't offer van Zijn Zoon.

Dan denk ik aan die vrouw in de Bijbel die ook zo gezondigd had. Toen ging ze horen dat er maar één plaats is waar ze haar zonde kon kwijtraken en waar ze vrede met God kon verkrijgen: het was aan Jezus' voeten. Ja, het is die vrouw uit Lukas 7. Oh, zij heeft het geleerd: uit haar geen vrucht meer in de eeuwigheid. Wat had ze veel gezondigd, wat gaf dat veel verdriet. Zo stond ze daar aan Jezus' voeten en ze weende. Oh, de zonde zag ze voor ogen zweven. En ze heeft het eerlijk beleden: *Tegen U, U alleen, heb ik gedaan wat kwaad was in Uw ogen. Ja, Heere, ik ben Uw gramschap dubbel waardig.* Maar ze was wel op het juiste adres, getrokken door de Heere Zelf. Ze stond aan de voeten van Jezus, en daar weende ze. Daar heeft ze de voeten van de Heere Jezus, die later doorboord zouden worden aan het kruis, nat gemaakt met haar tranen. Ze heeft haar lange haren losgemaakt en heeft met haar lange haren de voeten van de Heere Jezus afgedroogd. En daar, op die plek, heeft ze het mogen horen uit de mond van de Heere Zelf: *Uw zonden zijn u vergeven.*

En dat sprak Christus met de bevoegdheid van Zijn Vader. Hij sprak deze woorden namens Zijn Vader, en daarom was het een rechterlijke uitspraak. God heeft haar zonden vergeven op grond van het offer van Christus. En de Heilige Geest werkte het geloof in haar hart, dat zij het ging verstaan: echt, mijn zonden zijn vergeven. En waar dat gebeurde bij die vrouw, daar werd zij rechtvaardig voor God. En waar een mensenkind door het geloof in Christus rechtvaardig wordt voor God, daar is het weer goed gekomen tussen God en dat mensenkind. Dan laat de Heilige Geest je hart volstromen met vrede. Zo was het ook met die zondares: *Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.* Vrede door het bloed des kruises.

En kijk, gemeente, diezelfde boodschap kon Christus brengen aan Zijn discipelen en de vrouwen die met hen vergaderd waren. Ze horen het uit de mond van de Middelaar: *Vrede zij u lieden.* En om die rijke boodschap nog duidelijker te maken, om als het ware die rijke boodschap te onderstrepen dat het echt waar is, geeft Hij bij het woord twee dierbare tekenen. Hij toont Zijn handen en Hij toont Zijn zijde. Niet alleen als herkenningstekenen dat Hij alles, alles volbracht heeft, maar boven alles ook als overwinningstekenen. En daarom hebben we ook gezegd dat Christus hier op de Paasdag Zich openbaart als de Overwinnaar in de strijd.

2. Als Overwinnaar

Onze tweede gedachte: als Overwinnaar. *Als Hij dit gezegd had, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde.* Ja, toen Hij dus gesproken had over de vrede door Zijn bloed, voegde Hij daar een teken bij. En in die tekenen was wat te zien. Want wij weten het wel: de handen van de Heere Jezus zijn doorboord aan het kruis, en in de zijde van de Heere Jezus heeft de soldaat een speer gestoken. Nou toont Hij die littekens. Hij zegt als het ware tegen Zijn discipelen en die vrouwen: kijk eens, kijk eens in Mijn handen en kijk eens in Mijn zijde. En daar ging een rijke prediking vanuit, gemeente. En ik wens dat te prediken vanmiddag, opdat het tot zegen mag zijn.

Eerst maar die handen van de Heere Jezus. Hij toonde hun Zijn handen. Die handen die zoveel goeds gedaan hebben. Die handen die doden konden opwekken uit de dood tot het leven. Die handen die onreine mensen wilden aanraken, waarmee Hij zei: Ik neem uw onreinheid over. Die handen die mensen kunnen grijpen die dreigen weg te zinken, zoals een Petrus in de golven. Die handen werden aan het kruis doorboord. En in die handen heeft Hij de littekens gelaten om die te tonen aan Zijn Kerk op Paasavond. Handen die inderdaad doorboord zijn. Daar wil ik toch eens een ogenblik verder met u over mediteren. Maar voordat ik dat doe, wil ik u eens vragen: zijn de handen van de Heere Jezus voor u dierbare handen? Heb je er wel eens in gekeken?

Dan wil ik nog een keer Kolossensen 2 erbij halen. Paulus zegt dat het handschrift dat tegen ons was, uitgewist is. Gemeente, ieder mens heeft een handschrift dat tegen ons is. Jij, u en ik. Weet je wat dat is? Dat is een overzicht waar al je zonden op beschreven staan. Ik denk even aan de Christinnereis. Als Christiana ontdekt wordt aan haar zonden in een droom, dan krijgt ze een boodschap uit de hemel. Er wordt haar een boekrol getoond, en op die boekrol staan alle zonden beschreven die zij gedaan heeft in haar leven. Dat bedoelt Paulus met een handschrift dat tegen u is. Nee, dat handschrift was niet tegen ons in ons Bondshoofd Adam. Toen kwam ons leven helemaal overeen met de wet van God. Maar dat is niet meer zo.

Heb je dat handschrift wel eens gezien, gemeente? Heb je dat handschrift wel eens gelezen? Oh, denk toch niet te goed van jezelf. Elk mensenkind heeft gezondigd, elk mensenkind heeft een register van zonden. En onderaan dat handschrift staat zo aangrijpend geschreven: *Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen*. Onderaan dat handschrift staat wat je verdiend hebt naar Gods onkreukbaar recht. God heeft een volkomen gehoorzaamheid van ons allemaal gevraagd en geëist, maar niemand van ons heeft dat kunnen houden. Daarom ligt er een levensdocument tussen God en uw hart. En dat levensdocument, dat handschrift, is tegen u, tegen jou, tegen mij.

En wat je ook probeert om dat handschrift voor u te krijgen, het lukt niet. Hoe je ook probeert te poetsen op dat handschrift, wat je ook probeert te doen om de zonden weg te krijgen, het lukt totaal niet. Het wordt alleen maar zwarter en het gaat alleen maar meer tegen je getuigen. Wie zijn er in ons midden die dit handschrift kennen? Wie zijn er in ons midden die momenteel met dat handschrift lopen te zeulen en niet meer weten hoe ze er ooit van af kunnen komen? Bij wie dat juist zo'n smart en verdriet, zo'n onrust geeft?

Oh, dan kom ik bij datgene wat de Heere Jezus Christus op Paasavond gedaan heeft. Hij heeft Zijn handen getoond aan de discipelen en de vrouwen. En wat prediken die handen? Wat prediken de littekens in de handen van deze grote Overwinnaar? Dat het handschrift wat tegen hen was, voor eeuwig, voor eeuwig is uitgewist. Het is er niet meer. Want Christus heeft het in Zijn handen genomen en heeft het aan het kruis laten nagelen. En toen dat gebeurde, droop het bloed van Christus over dat handschrift heen. En nu is het handschrift uitgewist. En nu staat Hij daar in het midden, en Hij toont Zijn handen en Hij laat het zien: het handschrift dat tegen u was, is uitgewist.

En gemeente, dan zal dat enerzijds een droefheid geven als je dan ziet wat het Christus Jezus gekost heeft om dat handschrift werkelijk tot het laatste toe uit te kunnen wissen. Dan kunnen er van die momenten zijn dat je, ziende op de lijdende Christus, zegt: *Ik sloeg Hem al die wonden, Voor mij moest Hij daar staan; Ik deed door al mijn zonden Hem al die jammeren aan*. Maar dan die keerzijde: dat handschrift heb Ik, Jezus, nu vrijwillig mee willen nemen. O arme zondaar, Ik heb het willen hechten in Mijn Middelaars handen, opdat het handschrift wat tegen u was, onder en door Mijn Borgbloed totaal zal verzwelgen, zodat het voor Gods aangezicht nooit en te nimmer meer zal bestaan.

En kijk, gemeente, dat, dat gaat Christus nu openbaren in die opperzaal. En dat ligt nu opgesloten in die woorden: *Vrede zij u lieden*. Nu jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan. En Hij toonde hun Zijn handen. Reken maar dat ze in die handen hebben gekeken door het geloof. En daarbij toonde Hij ook Zijn zijde. Ja, die was doorstoken, die laatste verwonding die aan Christus werd toegebracht. En we weten wat Johannes geschreven heeft aan het einde van hoofdstuk 19: toen die wond in het lichaam van Christus werd gemaakt door die speer, vloeide er water en bloed uit.

Weet u wat dat betekent? Dat bloed, dat ziet op de reiniging van de zonde. En dat water, dat ziet op het werk van Gods Geest Die het toepast. We zouden het zo kunnen zeggen: toen die soldaat de speer in de zijde van de Heere Jezus stak, jongens en meisjes, werd het lichaam van de Heere Jezus als een fontein. En uit die fontein vloeiden het bloed met het water. Daar werd vervuld wat Zacharia in het Oude Testament profeteerde: *Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid.*

Je zou het zo kunnen zeggen: dat bloed dat uit de zijde van de Heere Jezus stroomde, predikte rechtvaardigmaking van een goddeloze zondaar. En het water wat erbij uitstroomde, dat ziet nu op de heiligmaking die de Heilige Geest gaat werken in het leven van Zijn Kerk. En daaraan herinnert het litteken in Zijn zijde.

Wat moet dat voor die discipelen en die vrouwen geweest zijn? O, de smart en het verdriet wijkt uit hun harten, en daarvoor in de plaats stroomt de blijdschap, de geestelijke blijdschap, in hun ziel als ze zo op deze wijze hun Heere mogen zien. O, zij horen het, ze horen het wat Hij voor hen gedaan heeft: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.*

O, ik zie het in gedachten voor mij, gemeente. Daar zit dat groepje mensen als het ware in een kring, en Jezus in het midden. Dan loopt Hij naar Petrus toe, en voor de tweede keer zegt Hij het tegen Petrus: Ik heb het voor u gedaan. Dan gaat Hij naar Johannes: dat heb Ik voor u gedaan. Dan gaat Hij naar Philippus: dat heb Ik voor u gedaan. Dan gaat Hij naar Maria Magdalena: dat heb Ik voor u gedaan. Zit je er bij vanmiddag? Zit je er nou bij vanmiddag? En mag je Zijn stem vernemen: Ik heb het ook voor u gedaan?

Jaren geleden zat ik zelf als zo'n mensenkind onder de prediking over deze tekst. Dominee Tanis sprak in Barendrecht over deze woorden. Toen zei hij het ook: kun je nu ook je naam erbij schrijven? En toen voegde hij dit er bij. Toen verbrak mijn hart: Al is het als een kind dat nog maar net kan schrijven. Zitten er zulke hier? Als een kind die nog maar net kan schrijven, zo gebrekkig, zo met allerlei krassen, en toch je naam er mogen schrijven: ook voor u? Wat zou je er graag bij willen zitten, is het niet? *En Jezus stond in het midden en zei: Vrede zij u lieden. En dit gezegd hebbende, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. Als een extra bevestiging: Ik voor u.*

En wat was de vrucht? *De discipelen dan werden verblijd, als zij den Heere zagen.* Onze laatste gedachte: Hij openbaart Zich ook als Trooster.

3. Als Trooster

Ja, dat hadden ze nodig: troost. Troost in hun nood, troost in hun gemis en verdriet. En die troost kan de Heere alleen maar schenken. Hij is echt de volmaakte Trooster. Hij kan alleen volmaakt de opdracht vervullen waar Jesaja van sprak: *Troost, troost Mijn volk, spreekt uw God. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is.*

Ja, de Heere Jezus maakt het waar. *Hij is nabij de ziel die tot Hem zucht. Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht, dat ongeveer in het midden der ellende zich naar Gods troon met zijn gebeden blijft wenden.* Hoe dan? Hoe dan? Door gelovig op Hem te zien. De discipelen zagen den Heere, en allen die erbij waren, zagen den Heere. Er wordt hier ook weer een bijzonder woord voor 'zien' gebruikt, hetzelfde woord als dat we vanmorgen tegengekomen zijn in vers 8: dat nauwkeurig zien, ontdekkend zien, het echt mogen waarnemen. Zo mogen waarnemen dat je het ervaart in je hart.

Dan staat er wat, gemeente. Oh, er staan zulke rijkdommen in onze tekst: *De discipelen dan werden verblijd, als zij den Heere zagen.* Als zij den Kurios zagen. En wat betekent de naam Kurios? Waarom wordt Hij Heere genoemd? Omdat Hij ons met lichaam en ziel van al onze zonden, niet met goud of zilver, maar met Zijn dierbaar bloed gekocht en van alle heerschappij des duivels verlost heeft, en ons also Zich tot Zijn eigendom gemaakt heeft. *De discipelen werden verblijd, als zij den Heere zagen.* En waarom werden ze verblijd? Ze zijn gekocht, gekocht met Zijn dierbaar bloed.

Wat een zaligheid. Ik ben niet meer van mijzelf, zegt het ware geloof. Ik ben niet meer van de duivel, ik ben niet meer van de wereld. Ik ben van Hem, ik ben Zijn eigendom, gekocht met een prijs zo groot, zo rijk: Zijn dierbaar hartebloed. O, kan het rijker, gemeente? O, kind van God in ons midden, kan het rijker? Gekocht met Zijn bloed, Zijn eigendom te zijn. Wat een rijke vrucht van Pasen: *Mijn Liefste is mijn, en ik ben de Zijne.*

Ze zagen den Heere, ze zagen de tekenen in Zijn handen, zij zagen het teken in Zijn zijde. En toen vervulde de Heere Zijn eigen woord: *Uw droefheid zal tot blijdschap worden.* Toen zag de Heere de verhoring op Zijn gebed in dat hoge priesterlijk gebed: *Maar nu kom Ik tot U, o Vader, en spreek dit in de wereld, opdat zij Mijn blijdschap mogen hebben in zichzelf.*

Weet u, die blijdschap komt nu uit dezelfde Bron als de vrede waar we het in de eerste gedachte over gehad hebben. De blijdschap, waar het hart van al die mensen in de opperzaal mee vervuld wordt, komt uit Christus. Hier ervaren de discipelen en die vrouwen iets van de vreugde die Christus voorgesteld was van eeuwigheid. Toen Hij Zijn Vader beloofde om aan die hoge eis te voldoen, in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid, toen Hij Zich borg stelde voor Zijn Vader voor Zijn ganse Kerk en Hij zei: Ik zal de kruisdood sterven, opdat zij allen met U verzoend zouden worden. Toen Hij dat beloofde aan Zijn Vader, gemeente, zag Hij het einddoel al voor ogen: om straks met een schare die niemand kan tellen eeuwig gemeenschap te hebben voor het aangezicht van Zijn Vader. Dat was de vreugde in God Zijn Vader, om alles te mogen doen tot eer van Zijn Vader, maar ook een vreugde die Hij van eeuwigheid kende om zondaren zalig te maken.

En iets van die blijdschap, iets van die vreugde laat de Heilige Geest dalen in het hart van al die mensen die daar zitten. Zo is het nog, gemeente. Wie mag zien, wie gelovig mag zien op die Overste Leidsman en Voleinder des geloofs, die zal ook iets kennen van die vreugde in het hart. Dat is een blijdschap in God, dat is een blijdschap om God. Het is een blijdschap in Christus, het is een blijdschap om Christus. Het is een blijdschap als de vrucht van de Geest. Wat is het eigenlijk: blijdschap? Wanneer we naar het Griekse woord gaan in onze tekst, dan betekent 'verblijd worden' ook: goed hebben. Ja, die discipelen hadden het goed toen Jezus in het midden stond en sprak: *Vrede zij u lieden,* en Zijn handen en Zijn zijde toonde.

Waarom hadden ze het goed? Het was weer goed gekomen tussen God en een ziel. Vrede door het bloed des kruises. Maar er is nog iets te ontdekken in dat Griekse woord wat hier vertaald is met 'verblijd worden', 'goed hebben'. Het is heel nauw verbonden met een bekend Grieks woord, en dat klinkt als 'charis'. En dat Griekse woord betekent: genade. Dat is het, gemeente: genade, genade alleen, onverdiende genade. Het betekent dat je iets van de Heere ontvangt wat je niet verdiend hebt en waar je totaal niets aan hebt kunnen bijdragen. Het is genade om niet. *Genade Gods, oneindig groot, Geeft mij wat ik niet verdien; Ik was verloren, was geestelijk dood, Ik was blind, maar ik kan nu zien. Genade gaf mij vrees in het hart En bracht mij nieuwe moed; Gewassen van mijn zonde en smet in Christus' dierbaar bloed.*

En als die genade een arme zondaar ten deel valt, dan komt de blijdschap, dan komt er innerlijke vrede, dan komt er liefde, dan komt er verwondering: hoe is het mogelijk, o Heere, dat U genade

hebt voor zo een als ik ben? Ja, dan gaat die genade, dan gaat die blijdschap ook soms gepaard met tranen. O ja, de zonden doen bitter wenen, maar de vergeving van zonden doet zalig wenen. Blijdschap, het is ook een verlustigen in den Heere. O, dan is er tevredenheid in de ziel, dan is het zo goed, dan kan de Heere het totaal niet meer verkeerd doen. O, mag je deze blijdschap kennen?

Er is veel vreugde in de wereld te vinden, maar het is niet echt, het is niet duurzaam. Maar deze blijdschap waarover gesproken wordt in onze tekst, een blijdschap in den Heere, dat is een eeuwige blijdschap. En die blijdschap wordt hier op aarde bij tijden ervaren. Ja, niet altijd, helaas niet. Want Gods kinderen komen er wel achter dat het hier een tranendal is. Wat een tranen kunnen er zomaar niet zijn hier op aarde. Maar de Heere ziet ze wel, en Hij vergadert al die tranen in Zijn fles. Maar eens komt de dag dat de Kerk des Heeren thuis mag komen. En wat zal de Heere dan doen? Hij zal alle tranen van de ogen afwissen. En dan staat het in het Openbaringenboek zo in de grondtekst: Hij zal de tranen één voor één afwissen. En wat blijft er dan over? Een eeuwige blijdschap in de drie-enige God. Eeuwig verheugd zijn in God, voor eeuwig van zorg ontslagen, en eeuwig de Vader en de Zoon en de Heilige Geest mogen roemen, de drie-enige God, Die ons blijdschap geeft. Ja, dan zal hun blijdschap onbepaald, door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppen stijgen.

Amen.